

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi (...) Spółki Infrastrukturalnej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.
przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś.
o uchylenie wyroku sądu polubownego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej (...) Spółki Infrastrukturalnej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącej na rzecz przeciwnika skargi kwotę 1.200
(tysiąc dwieście) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Przedstawiona przez skarżącą problematyka dotyczyła zapisów na sąd polubowny w kontekście ewentualnego naruszenia art. 119 k.c., w sytuacji kiedy czas trwania procedur przedsądowych przekracza przewidziane w art. 118 k.c. okresy przedawnienia danych roszczeń. Kolejne problemy prawne zostały ujęte w pytaniach: „czy przepisy dotyczące sądu polubownego obejmują wszystkie etapy rozstrzygania sporów, czy tylko przed sądem polubownym?” oraz „czy wezwaniem na arbitraż w rozumieniu art. 1186 k.p.c. może być pierwsze wezwanie strony do rozpoczęcia trzyetapowej procedury rozstrzygania sporów?”.

W uzasadnieniu wniosku skarżąca nie zawarła przekonującej argumentacji, że jej wątpliwości stanowią istotne zagadnienie prawne wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego. Nie wykazała możliwości zaistnienia rozbieżnych ocen przedstawionych przez siebie problemów, ani też nie przeprowadziła pogłębionego wywodu prawnego.

Wypada również zauważyć, że Sąd Najwyższy wypowiadał się na temat problematyki dotyczącej zapisów na sąd polubowny, w tym także w kontekście niedopuszczalności drogi sądowej, wskazując, iż wyłączenie rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy przez sądy państwowe wskutek zapisu na sąd polubowny nie jest równoznaczne z wyłączeniem drogi sądowej, a zarzut poddania sprawy pod rozstrzygnięcie sądu polubownego nie jest zarzutem niedopuszczalności drogi sądowej (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 8 kwietnia 2009 r., V CSK 405/08, OSNC-ZD B/2010, poz. 44; z dnia 19 marca 2015 r., IV CSK 443/14, Gazeta Prawna 2015, nr 57, s. 7; z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1320/00, nie publ.).

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw